

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: nezl. A. E.
e. č. X
st. přísl. X
t. č. bytem X

zastoupen Mgr. Martina Šamlotová, advokátka
sídlem Milady Horákové 13, Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2021, č. j. OAM-607/ZA-ZA12-ZA17-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2021, č. j. OAM-607/ZA-ZA12-ZA17-2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo správní řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného usnesení (dále jen „zákon o azylu“), neboť opakovaná žádost žalobkyně byla shledána nepřipustnou.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že se v případě žalobkyně jedná již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
3. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně vycházel především z výpovědi jejího zákonného zástupce, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Dále zdůraznil genezi azylového příběhu žalobkyně, která dne 6. 6. 2012 podala prostřednictvím své matky v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-163/ZA-K01-2012. Žalovaný vydal následně dne 30. 10. 2013 rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 29. 11. 2013. Zákonná zástupkyně dané rozhodnutí napadla žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který její žalobu zamítl svým rozsudkem ze dne 20. 6. 2014, č. j. 29 Az 24/2013-68. Zákonná zástupkyně žadatelky dále tento rozsudek napadla kasační stížností k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, který ji odmítl pro nepřijatelnost svým rozhodnutím ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Azs 194/2014-37. Žalovaný k věci přidává, že z lustrací v cizineckém informačním systému vyplývá, že žádnému z rodinných příslušníků žadatelky nebyla nikdy mezinárodní ochrana v žádné z jejich forem v ČR udělena.
4. Žalovaný uvedl, že průběhu správního řízení o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 6. 2012 označila matka žadatelky za důvod podání žádosti skutečnost, že otec dítěte měl v Turecku potíže a pokud se tam navrátí, mohou být zabiti vojáky, kteří ho hledají. Problémy manžela jsou pak problémy celé jejich rodiny. Ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti jmenované o mezinárodní ochranu žalovaný shledal na základě tvrzení její zákonné zástupkyně a dalších podkladů rozhodnutí, že nelze udělit mezinárodní ochranu v žádné z jejich forem. Prvotní rozhodnutí bylo následně potvrzeno i rozhodnutími přezkoumávajících soudů. Žalovaný shrnul, že otec žalobkyně uvádí naprosto stejné motivy, jako uváděla její matka v prvním řízení, tj. politické problémy otce a snaha setrvat v ČR.
5. Žalovaný dále vyhodnotil azylový příběh žalobkyně v kontextu příběhu jejího otce. Otec žadatelky má v ČR vskutku dlouhou a bohatou minulost, ve které se snažil o získání

legálního pobytu či setrvání v ČR ať už prostřednictvím institutů zákona o azylu (šest žádostí) nebo zákona o pobytu cizinců. Během tohoto velkého množství řízení bylo několikrát prokázáno, že dotyčný je připraven taktizovat ve svých výpovědích, upravovat svoji minulost a vyjadřovat se dle situační potřeby tak, aby obelhal žalovaného. Stejně tak je i připraven předkládat ke své osobě falešné dokumenty. Celá věc byla následně plně přezkoumána Krajským soudem v Hradci Králové a Nejvyšším správním soudem v Brně, přičemž oba soudy správnímu orgánu v jeho závěrech daly plně za pravdu. V tomto bodě se žalovaný odkázal též na rozsudky č. j. 28 Az 24/2013-54 ze dne 18. 6. 2014 a rozhodnutí o odmítnutí kasační stížnosti č. j. 8 Azs 123/2014-60 ze dne 31. 3. 2015, kde bylo vše řešeno.

6. Žalovaný též podrobněji vysvětlil, že otec žalobkyně nebyl a není v Turecku pronásledovanou osobou a ani mu tam nehrozí vážná újma. Nyní se pak žalovaný setkává s tím, že jmenovaný přichází s jedním ze svých dětí a přenáší své „problémy“ na něj. Otec žalobkyně se chová účelově s jasným záměrem k tomu, čeho chce právě docílit. Takovémuto vypočítavému jednání při přístupu k azylovému zákonu žalovaný nemůže přisvědčit. Stran jeho opakované akcentace integrace jeho a jeho rodiny v ČR se žalovaný znovu odkazuje na své předchozí rozhodnutí. Azylový zákon zde není proto, aby zde dotyčnému umožnil podnikat, pracovat, žít s jeho rodinou, chodit jeho dětem do školy či školky atd., ale ke konkrétním a taxativně vymezeným důvodům. Podle názoru žalovaného otec žalobkyně pouze přechkává a neúspěšně „přeskakuje“ mezi azylovými či pobytovými řízeními s následným soudním přezkumem na území ČR již více jak třináct let, aniž by mu byla udělena legální forma pobytu nebo některá z forem mezinárodní ochrany (jak vystupuje z cizineckého informačního systému).
7. Stran výpovědi zákonného zástupce o integraci jeho a jeho rodiny v ČR může jen žalovaný stroze připojit, že má ze své úřední činnosti přehled o trestních řízeních, některých už i pravomocně zakončených se shledáním viny a trestu, která s jeho osobou v ČR běžela a stále i běží pro jeho rozličnou trestnou činnost, kterou zde páchá. V takovém smyslu nemůže být o nějaké integraci jeho samotného či jeho rodiny v ČR řeč. V tomto bodě tedy žalovaný shrnuje a uzavírá, že pokud se dotyčný nyní vydal tou cestou, že začne postupně přicházet žádat o mezinárodní ochranu za své děti s tím, že se na ně bude snažit přenášet problémy, které dříve udával v mnoha azylových řízeních sám k sobě, pak žalovaný takovou cestu považuje za účelové a vykalkulované zneužívání azylového zákona. Takové chování mu jistě může získat čas, po který řízení znovu dokola poběží, na jádru věci samotné ale nic nezmění.
8. K samotné osobě nezletilé žadatelky žalovaný sděluje, že nenachází žádnou skutečnost, pro kterou by jí v Turecku měla po návratu hrozit vážná újma či proč by tam měla být někým a vůbec pro co pronásledována. Žalovaný též uvedl, že přesídlení každého člověka (nejen mladého), je spojeno s jistou mírou tvrdosti. Nalezení si nových sociálních vazeb, práce, vhodné školy pro dítě, přivyknutí si místním poměrům. Jde ale o běžnou situaci, která potkává každého tureckého občana, jenž se do své vlasti navrácí z dlouhodobého pobytu v zahraničí.
9. V Turecku, jak dokládá zpráva mezinárodní organizace pro migraci (IOM), je veřejné zdravotnictví s dostupnou léčbou ve státních nemocnicích, systém sociálních služeb a zabezpečení. Školní docházka u dětí dosahuje míry přes 93 % z celkové tamní dětské populace. Děti pod 18 roků mají zdarma zdravotní péči. Jsou zřízeny komplexy dětských

domovů pro nezaopatřené děti a na jejich zájmy dohlíží Úřad pro zajištění a vyhodnocení ochrany dětí (blíže Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Turecko - Přehled situace v Turecku, březen 2021). Turecký sociální a zdravotní systém je tak připraven se o nezletilou žadatelku po jejím návratu postarat bez dalšího. Dlužno ale opět upozornit na zarážející výpověď jejího otce, která je místy téměř nepochopitelná co do situace matky žadatelky v Turecku. Pokud jeho manželka odcestovala zpět do Turecka, přičemž mu zde zanechala všech pět společných dětí, je jistě na místě, aby se tento zajímal o její další osud a možnosti společné výchovy, nikoliv na svoji ženu zanevřel a vyjadřoval se o ní, jako by přestala existovat (pro něj i pro děti).

10. Stran bezpečnostní situace v Turecku žalovaný připojil, že ani ta není pro žadatelku vážnou újmu. Turecko je bezpečná a stabilní země, která není ve válečném stavu s žádným jiným státem ani v něm neprobíhá válečný konflikt vnitřní. Klidnému životu je tam možné dostat mimo městské oblasti nebo právě v některé z tamních megalopolí, Izmiru, Konye, Burse, Ankaře či šestnáctimilionovém Istanbulu. Napětí mezi kurdskou minoritní a tureckou majoritní částí společnosti existuje, nikoliv ale vystupňované do podob pronásledování či hrozby vážné újmy. K tomu žalovaný odkázal na Informaci MZV, Turecko - Turečtí občané kurdského původu, listopad 2020; Informace OAMP, Turecko-Politická a bezpečnostní situace v zemi, květen 2021.
11. Žalovaný k dodatečně doloženým materiálům uvedl, že byly doloženy i k otci žalobkyně při jeho šesté žádosti o mezinárodní ochranu v ČR v lednu 2020. Této žádosti nebylo vyhověno a aktuálně už i prošla soudním přezkumem na krajské úrovni, který dal závěrem správního orgánu za pravdu. Ve vztahu k žadatelce žalovaný sděluje, že běží veskrze o informace o jejím otci a k její osobě se vše vztahuje jen jeho prostřednictvím - údajné prošetřování trestné činnosti na sociální síti (str. 78 a následující), novinové články, přímluva poslance Evropského parlamentu (str. 86 a následující).
12. Ze shora uvedených důvodů žalovaný zastavil řízení o žádosti, neboť ji vyhodnotil jako nepřijatelnou.

III. Žaloba

13. Žalobkyně uvedla, že o udělení mezinárodní ochrany sice žádá opakovaně, nicméně od první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplynulo 9 let a od skončení řízení 6 let, přičemž za tuto dobu se skutkový stav na základě její žádosti podstatným způsobem změnil. Žalobkyně v řízení poukázala na skutečnost, že v jeho případě neposkytnutí mezinárodní ochrany povede bezprostředně k ukončení pobytu na území ČR a má ve vztahu k jeho osobě za důsledek zásah do základních práv nezletilé osoby, které jsou chráněny mezinárodními závazky České republiky, zejména Úmluvou o právech dítěte. Žalobkyně se narodila na území ČR, plní v ČR povinnou školní docházku, v ČR je s otcem a sourozenci trvale usazen a žije zde celý život. Nezletilá neumí turecký jazyk, a neudělení mezinárodní ochrany tak má zcela nepřiměřený dopad do jejího života. Žalobkyně Turecko vůbec nezná, neumí turecký jazyk a její život tak bude naprosto zdevastován. Nezletilá žalobkyně považuje za svůj domov Českou republiku, kde prožila celý život, a i s ohledem na její základní práva je nutno poskytnout její osobě mezinárodní ochranu.

14. Současně, žalobkyni v případě návratu do Turecka hrozí nebezpečí špatného zacházení a ohrožení bezpečnosti, a to v souvislosti se stíháním jejího otce pro jeho podporu kurdských národních organizací v Turecku. Otec nezletilé žadatelky je (jako sama žadatelka) kurdské národnosti a již před odjezdem z Turecka finančně podporoval kurdské milice YPG/YPJ reprezentující kurdskou domobranu. Tyto jednotky kurdské domobrany nesly hlavní tíhu pozemních bojů proti teroristické organizaci Islámský stát (ISIL) v Sýrii a Iráku, přičemž otec žalobkyně sám se finanční podporou těchto sbírek a pomoci při nákupu a dopravě léků a zdravotnického vybavení pro kurdské milice bojující proti ISIL netajil.
15. S ohledem na skutečnost, že žalovaný má při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany zvážit existenci překážek pro jejich uložení, navrhla žalobkyně, aby žalovaný přihlédl k nebezpečí, které hrozí jeho otci a které se bezprostředně týká také nezletilé žadatelky. Dojde-li k zatčení a uvěznění otce nezletilé žalobkyně, pak má tato skutečnost zásadní dopad i do života samotné nezletilé.
16. Za účelem osvědčení nebezpečí, které otci žalobkyně v Turecku hrozí, byly žalovanému předloženy listinné důkazy s překlady do českého jazyka, které prokazují, že otec žalobkyně je pro své prokurdské aktivity vyšetřován v Turecku a důvodně se obává, že jeho osobě a jeho nezletilým dětem hrozí v případě návratu do Turecka nebezpečí. Dále byly předloženy k důkazu články z českých médií, které uveřejnily informace o případu otce žalobkyně. Žalobkyně, jakož i jeho nezletilí sourozenci jsou současně na otce odkázáni jako na jediného zástupce a rodiče, tedy nebezpečí hrozící otci nezletilé žadatelky se stejnou měrou dotýká i nezletilých dětí, o které pečuje.
17. V této souvislosti žalobkyně namítá, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí s listinnými důkazy předloženými žalobkyně nijak nevypořádal. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neobsahuje žádný popis, jaké konkrétní skutečnosti žalovaný považoval na základě předložených listinných důkazů za prokázané a jaké nikoliv. Popřípadě, pokud skutečnosti v nich obsažené nepovažoval za relevantní nebo pravdivé, pak na základě jakých konkrétních důvodů a hodnotících úsudků k tomuto závěru žalovaný dospěl. V tomto směru spatřuje žalobkyně jednoznačné pochybení žalovaného, neboť v rámci odůvodnění svého rozhodnutí zcela pominul označit důkazy, z nichž při svém rozhodnutí vycházel, a to včetně důkazů předložených žalobkyní a jednotlivě, jakož i v jejich vzájemné souvislosti provést jejich popis a hodnocení. Již z tohoto důvodu je postup správního orgánu vadný a rozhodnutí je zatíženo vadou.
18. Pokud žalovaný vede jakékoliv úvahy a činí hodnotící úsudky týkající se matky žalobkyně, žalobkyně podotkla, že emaily, které měla zaslat matka žalobkyně žalovanému, nepovažuje otec nezletilé za autentické. Není vůbec zřejmé, jak se mohla matka nezletilé dozvědět o skutečnosti, že nezletilá žadatelka žádá o udělení mezinárodní ochrany, neboť s otcem ani dětmi více než rok není v kontaktu. Není rovněž zřejmé, kdo je skutečným autorem (pisatelem) dotčených mailů, do doby, kdy nezletilá požádala o udělení mezinárodní ochrany matka ani otec, ani nezletilé děti, ani české úřady či kterékoliv mezinárodní organizace (popř. českou ambasádu v Turecku anebo Tureckou ambasádu v ČR) nikdy nekontaktovala a o děti žádný zájem neprojevila. Emailový kontakt má tak zřejmě přímou souvislost s řízením o udělení mezinárodní ochrany nezletilé a jeho účelem je zhoršení postavení nezletilé v rámci správního řízení a zpochybnění nebezpečí, které jí v případě do Turecka hrozí.

19. Žalovaný na takto skutkově vymezeném základu věci vydal rozhodnutí, kterým řízení o žádosti zastavil. Z hlediska odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že je toto zcela nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v něm zjevně paušalizuje skutečnosti uváděné žalobkyní a bagatelizuje změny vnitřní politiky Turecka vůči kurdské menšině. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrné, že se obsahem žalobkyní připojených listin vůbec nezabývá.
20. Z celkového kontextu rozhodnutí žalovaného je patrné, že žalovaný spíše než osobu žalobkyně nahlíží adresně na jeho otce, kterého hodnotí zaujatě. Podle mínění žalobkyně v jejím případě nejsou dány důvody pro zastavení řízení dle ust. § 11 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Žádost měla být ze všech shora uvedených důvodů objektivním způsobem projednána a mělo být o ní na základě zajištění aktuálních podkladů o žalobkyní tvrzených skutečnostech, které jsou z pohledu přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, rozhodnuto v řádném řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Aktuální žádost žalobkyně ve věci mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí. Současnou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal již zákonný zástupce žalobkyně dne 15. 8. 2021 za uvedení stejných důvodů jako v prvním řízení ve věci mezinárodní ochrany. Při posuzování aktuální žádosti vycházel žalovaný především z výpovědi zákonného zástupce žalobkyně a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Veškeré informace jsou součástí spisového materiálu k opakované žádosti žalobkyně. Před vydáním rozhodnutí umožnil žalovaný dne 8. 10. 2021 zákonnému zástupci žalobkyně seznámit se s podklady ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, vyjádřit své námitky proti zdrojům informací o politické a bezpečnostní situaci v Turecku, případně uvést jakékoliv nové skutečnosti nebo informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posuzování opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Zákonný zástupce se k tomuto úkonu sice nedostavil, ale žalovaný dne 12. 10. 2021 obdržel jeho vyjádření v písemné formě.
22. Dále žalovaný shrnul valnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí směřující k osobě otce žalobkyně. K samotné osobě žalobkyně žalovaný konstatuje, že nenachází žádnou skutečnost, pro kterou by jí v Turecku měla po návratu hrozit vážná újma a proč by tam měla být někým pronásledována. Žalovaný si uvědomuje, že přesídlení je spojeno s nalezením nových sociálních vazeb, vhodné školy pro dítě, práce i přivyknutím si novým místním poměrům. Jde ale o běžnou situaci, která potkává každého tureckého občana, jenž se do své vlasti navrácí z dlouhodobého pobytu v zahraničí. Bezpečnostní situace v Turecku není pro žalobkyni vážnou újmu. Turecko je bezpečná a stabilní země, která není ve válečném stavu s žádným jiným státem ani v něm neprobíhá vnitřní válečný konflikt.
23. Žalovaný upozornil, že po podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany došlo do e-mailové schránky několik zpráv podepsaných osobou jménem E. M., tedy jménem matky nezl. žalobkyně (viz str. 17 spisového materiálu), kde zmíněná osoba sděluje, že jí její manžel brání v kontaktu s dětmi, izoluje ji od nich a sebral jí všechny dokumenty. Stejně tak sděluje, že je psychicky v pořádku, vrátila se do Turecka, kde nyní žije a již více jak rok své děti neviděla. Žalovaný osobu, podepisující se v e-mailové komunikaci jako matka nezl. žalobkyně, odkázal na oficiální cestu vedoucí přes Úřad pro mezinárodně právní ochranu

děti, pokud je jí skutečně bráněno děti vidět a jejich otec je v ČR drží proti její vůli a nechce je pustit zpět do Turecka.

24. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

V. Replika žalobkyně

25. První žádost o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu byla podána dne 6. 6. 2012, tj. téměř před deseti lety. Od té doby došlo k zásadnímu posunu skutkových okolností. Žalobkyně nerozporuje, že k podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu přistoupila ze stejných rámcových důvodů (motivů) jako při první žádosti. To však zjevně není v rozporu s § 11a odst. 1 zákona o azylu (naopak lze takovou situaci předpokládat).
26. Žalovaná ve svém vyjádření zcela opomíjí v žalobě tvrzený zásah do základních práv nezletilé žalobkyně, která jsou chráněna mezinárodními závazky ČR zejm. Úmluvou o právech dítěte a dále též Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), konkrétně do práva na respektování soukromého a rodinného života, které je žalobkyni přiznáno článkem 8 Úmluvy. Žalovaná se ve vyjádření zabývá pouze případnou újmou hrozící otci resp. zákonnému zástupci žalobkyně. K osobě žalobkyně uvádí pouze, že *„nenachází žádnou skutečnost, pro kterou by jí v Turecku měla po návratu hrozit vážná újma a proč by tam měla být někým pronásledována“*. Žalovaný zcela pomíjí, že za vážnou újmu se podle zákona o azylu považuje také stav, kdy by bylo vycestování v rozporu s mezinárodními závazky ČR [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu].
27. Žalobkyně se na území České republiky narodila. Nemá české občanství, ale přesto se žalobkyně cítí být sociálně Češkou, neboť zde od svého narození trvale pobývá. Od podání první žádosti o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu a současně od narození žalobkyně uplynulo téměř 10 let. Žalovaná zde po celou dobu vede svůj rodinný a soukromý život.
28. K relevantní pasáži odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla, že považuje uvedené tvrzení za ryze formalistické a zcela nepřiléhavé její situaci. Jak žalobkyně uvádí výše, žije na území od svého narození, a proto nelze označit její status vůči České republice za stav „dlouhodobého pobytu v zahraničí“, nýbrž za trvalé pobývání v zemi, kterou považuje za svoji vlast. Žalobkyně navíc (jak opakovaně uvádí) neovládá turecký jazyk. Proto pro ni, jakožto nezletilé dítě, není možné bez výrazných obtíží nalézt sociální vazby a zejména je v jejím případě vyloučeno plynulé navázání na studium započaté v České republice v českém jazyce.
29. Žalobkyně má za to, že žádný z výše uvedených důvodů pro výjimečný zásah do svého práva nenaplnila. V rozhodnutí ESLP ve věci *JEUNESSE v. THE NETHERLANDS*, č. 12738/10 (dále jen „*JEUNESSE v. THE NETHERLANDS*“) soud konstatoval, že k porušení článku 8 může dojít i navzdory tomu, že si je cizinec vědom stavu nejistého pobytu před zahájením rodinného života na území jiného státu, a to navzdory neexistenci nepřekonatelných překážek, které by osobě umožnily usadit se v zemi původu. V předmětné věci ESLP dovodil, že je nutné zohledňovat toleranci státu, který cizinci umožňuje navázat a rozvíjet silné rodinné, sociální a kulturní vazby v cizí zemi. Soud toleranci daného pobytu dovozuje mj. ze skutečnosti, že je orgánům státu známa adresa cizince. Žalobkyně se před orgány státní správy nikterak neskrývala a její adresa byla českým úřadům známa.

30. V citovaném rozsudku ESLP *JEUNESSE v. THE NETHERLANDS* bylo dovozeno porušení článku 8 Úmluvy přes neexistenci nepřekonatelných překážek usadit se v zemi původu. *A fortiori* by měl být výše uvedený závěr ESLP aplikován též v případě žalobkyně. Výše uvedené tvrzení soudu k zemi původu (viz bod 4) je v přímém rozporu se závěrem Nejvyššího správního soudu – rozsudek NSS ze dne 25. 11 2021, sp. zn. 7 Azs 189/2021 – 23. Soud zde dovedl, že závěr žalovaného (Ministerstvo vnitra), „že v Turecku nepobíhá ozbrojený konflikt, je v příkrém rozporu se zprávami o zemi původu“. Pokud se navíc žalovaná opakovaně záporně vyjadřuje k hrozcí vážné újmy otci žalobkyně, jakožto jejímu zákonnému zástupci, osobě kurdské národnosti a podporovateli PKK, je třeba v tomto opět odkázat na rozpor s nedávnou judikaturou NSS, který hrozcí nebezpečí osobám kurdského původu opakovaně konstatoval, a to např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2020, č.j. 5 Azs 105/2018-51.

VI. Správní spis

31. Ve správním spisu je založeno poskytnutí údajů k žádosti ze dne 18. 8. 2021, v němž se uvádí, že se žalobkyně narodila v ČR a v Turecku nikdy nebyla. V důvodech podání žádosti se uvádí, že zákonný zástupce žalobkyně (její otec O. E.) usiluje o legalizaci pobytu své dcery v ČR. On se nemůže vrátit do Turecka z politických důvodů a nemůže se vrátit tedy a ni ona. Matka žalobkyně je v Turecku, přičemž otec žalobkyně se stará o své děti v ČR sám.
32. Dále jsou ve spisu založeny společné fotografie celé rodiny žalobkyně včetně jejích sourozenců a obou rodičů. Ve spisu se nalézá tisková sestava z e-mailové komunikace mezi paní M. E. (matkou žalobkyně) a pracovníkem OAMP toho obsahu, že matka žalobkyně tvrdí, že se o děti může a chce starat. Uvedla, že otec žalobkyně lže.
33. Se žalobkyní nebyl proveden pohovor, nýbrž s jejím otcem dne 21. 9. 2021. Otec zejm. uvedl, že s matkou žalobkyně nekomunikuje, neboť odjela do Turecka a nechala mu děti tady. Při konfrontaci s e-mailovou korespondencí uvedl, že ho asi podvedla, když si dopisuje se správním orgánem. Neví, kde manželka žije, už nemá ani její telefon a kontaktovat ji nechce. Nejsou spolu ve spojení už dva a půl roku. Dále otec uvedl, že se o něho zajímá turecké velvyslanectví, neboť je sympatizantem YPG (kurdských milic), které bojovaly proti Islámskému státu. Pro žalobkyni by byl návrat do země původu šok.
34. Stran pobytového statusu svého i žalobkyně uvedl, že žádost o udělení trvalého pobytu jí dříve byla zamítnuta. Bude se ale o udělení dále snažit. Poukázal na to, že sám si znovu žádá o trvalý pobyt i o azyl, má v běhu přezkumná soudní řízení.
35. Ve spisu se dále nachází kopie dokumentů z prvotního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni z roku 2012 (sp. zn. OAM-163/ZA-VL01-2012), zejm. protokol o pohovoru k žádosti ze dne 6. 6. 2012 a rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2013, OAM-163/ZA-K01-P05-2012 a usnesení ze dne 20. 1. 2019, o zastavení řízení ve věci další opakované žádosti otce žalobkyně. Spis dále obsahuje také informaci o zemi původu – Turecko (Mezinárodní organizace pro migraci – IOM), publikováno 2021 – Přehled údajů o zemi za rok 2020, dále Informaci OAMP Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi (Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv) z května 2021, dále Informaci MZV Turecko – Turečtí občané kurdského původu (listopad 2020). Dále je ve spisu založeno vyjádření k podkladům podané zástupcem žalobkyně ze dne 8. 10. 2021, v němž navrhl doplnit dokazování o další přiložené podklady (články z novin a dalších médií o své osobě), dále dokumenty v turečtině úředně přeložené zapsanou tlumočnicí jako sdělení

bezpečnostních orgánů Turecka o žalobci, který měl prostřednictvím sítě Facebook propagovat teroristickou organizaci, dále sdělení pana Ö. L. o tom, že na tureckém velvyslanectví se zajímají o osobu otce žalobkyně.

VII. Posouzení věci krajským soudem

36. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
37. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
38. Žaloba **není důvodná**.
39. Krajský soud předně připomíná, že se v dané věci jedná o řízení ve věci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla napadeným rozhodnutím posouzena jako nepřipustná, protože bylo řízení podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zastaveno.
40. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“*
41. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu dále platí, že: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.“*
42. V této souvislosti je v ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu stanoveno, že: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
43. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že se jedná o opakovanou žádost cizince, u které nejsou splněny podmínky pro věcné posouzení důvodů pro udělení některé formy azylu či doplňkové ochrany, zaměřuje se v rámci svého rozhodnutí pouze na zdůvodnění její nepřipustnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, čj. 6 Azs 66/2017-49; dostupná na www.nssoud.cz).
44. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se poté blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Uvedl, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu existence možných nových skutečností a zjištění jak z pohledu azylu, tak z pohledu doplňkové ochrany. V této souvislosti upozornil, že i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či důvody, může splňovat podmínku přípustnosti, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz bod 18 citovaného rozsudku).

45. Rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak musí obsahovat odůvodnění o tom, že: „1) *žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“ (bod 19 citovaného rozsudku).
46. Před samotným posouzením jednotlivých žalobních bodů krajský soud považuje za nutné upozornit na to, že příběh žalobkyně a její rodiny je mu velmi dobře znám z jeho předcházejících rozhodnutí v jeho věcech. Jedná se především o rozsudky zdejšího soudu vydané pod sp. zn. 33 A 60/2020 (přezkum správního vyhoštění otce žalobkyně), sp. zn. 33 A 61/2020 (přezkum správního vyhoštění jeho manželky) a sp. zn. 33 Az 7/2020 (přezkum zastavení řízení o šesté žádosti otce žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany).
47. Dále krajský soud považuje za nutné úvodem svého právního hodnocení uvést, že sdílí optiku žalovaného uplatněnou v napadeném rozhodnutí vycházející z toho, že samostatný azylový příběh žalobkyně v podstatě neexistuje. Všechno, co její otec coby zákonný zástupce v jejím azylovém řízení tvrdil, jsou skutečnosti týkající se jeho osoby a jeho vztahu k tureckému režimu. V tomto ohledu lze žalovanému dát za pravdu v tom, že ani žalovaný ani správní soudy v žádném ze šesti řízení o žádostech otce žalobkyně neshledali důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Rovněž tak se otec žalobkyně zapsal jako nevěrohodný, pokud v řízení o páté žádosti předložil padělané dokumenty týkající se údajného trestního stíhání v Turecku (viz níže).
48. K tomu lze poukázat na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 15. 4. 2015, č.j. 6 Azs 194/2014 – 37, jímž byla kasační stížnost žalobkyně ve věci její prvotní žádosti o udělení mezinárodní ochrany odmítnuta pro nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud zde k příběhu žalobkyně konstatoval, že „*v řízení před žalovaným ani v řízení před krajským soudem nebyly zjištěny žádné azylově relevantní důvody, které by mohly svědčit pouze stěžovatelce za situace, kdy rodičům mezinárodní ochrana udělena nebyla. Naopak, stěžovatelka odvozovala své azylové důvody výhradně od svých rodičů, ať již jde o udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, nebo z důvodu tvrzeného pronásledování otce pro příslušnost k politické straně ve smyslu § 12 zákona o azylu. To vše za situace, kdy stěžovatelka je vzhledem ke svému nízkému věku (ročník narození 2012) takřka výhradně fyzicky i sociálně na svých rodičích závislá.*“
49. Konkrétně dále v rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2021, č.j. 33 Az 7/2020 - 73 se krajský soud zabýval tvrzenou změnou situace otce žalobkyně ve vztahu k jím předloženým listinám (překlady listin vztahujících se k údajnému prověřování jeho osoby tureckými státními orgány a také tiskovými sestavami ze sociálních sítí atd.). Tyto dokumenty předložila žalobkyně rovněž v nyní přezkoumávaném správním řízení. Krajský soud konstatuje, že tyto dokumenty nemají žádnou přímou vazbu k osobě žalobkyně a byly hodnoceny ve vztahu k jejímu otci v jeho řízeních o udělení mezinárodní ochrany (viz dále).
50. Pokud žalobkyně tvrdí, že od první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplynulo 9 let a od skončení řízení 6 let, přičemž za tuto dobu se skutkový stav podstatným způsobem

změnil, krajský soud tento názor nesdílí. Samozřejmě je patrné, že žalobkyně byla v době podání první žádosti novorozeným dítětem a nyní je již dítětem školou povinným, což nelze popřít. V tom však nespočívají víceméně žádné relevantní důvody pro změnu náhledu na potřebu udělení mezinárodní ochrany, které by samotné odůvodnily přijetí opakované žádosti k meritornímu projednání. Samotné obavy žalobkyně prezentované již v prvotní žádosti v roce 2012, které spočívaly zejm. ve strachu o osud otce v případě návratu do Turecka. Tato linie je zcela shodná se současně tvrzenými okolnostmi pro udělení mezinárodní ochrany. Co se týká nových okolností jako je návštěva české školy, krajský soud v tom nespatřuje zásadní důvod pro nové posouzení žádosti ve standardním řízení o udělení mezinárodní ochrany.

51. Žalobkyně v řízení poukázala na skutečnost, že v jejím případě neposkytnutí mezinárodní ochrany povede bezprostředně k ukončení pobytu na území ČR a má ve vztahu k jeho osobě za důsledek zásah do základních práv nezletilé osoby, které jsou chráněny mezinárodními závazky České republiky, zejména Úmluvou o právech dítěte (dále jen „ÚPD“). K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný dostatečně zdůvodnil fakt, že žalobkyni v Turecku nehrozí osobně žádné nebezpečí. To se ostatně nepodařilo prokázat a náležitě osvědčit ani v řízeních vedených přímo s jejím otcem (naposledy o jeho šesté žádosti viz citovaný rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 33 Az 7/2020).
52. Pokud se týká čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, platí, že soud či jiný orgán veřejné moci je povinen v každém řízení vzít v potaz zájem dítěte. Ohledně žalobkyni zdůrazňovaného propojení čl. 3 ÚPD s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (tzv. EÚLP) upravujícím právo na soukromý a rodinný život lze uvést, že obecně v judikатурní praxi lze tyto instituty účelně propojit, což ukazuje zejm. Evropský soud pro lidská práva (ESLP). Svůj význam ve vztahu k nezletilým dětem a jejich nejlepšímu zájmu má toto propojení zejm. tam, kde jde o možné narušení rodinných vazeb (vycestování rodiče či dítěte) anebo ekonomické zajištění rodiny s malými dětmi (viz kupř. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva *Nunez vs. Norsko*, ze dne 28. 7. 2011, dále *Üner vs. Nizozemí*, rozsudek ze dne 18. 10. 2006).
53. Krajský soud k tomu uvádí, že žalovaný se dostatečně zabýval otázkou ochrany zájmu žalobkyně jako nezletilého dítěte v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Vycházel z nesporně zjištěných skutečností, že matka žalobkyně M. E. je již nějakou dobu zpět v Turecku, což potvrdil také otec žalobkyně. Za indicii ve směru, že v Turecku by se o žalobkyni její matka mohla starat, je nepochybně také e-mail založený ve spisu. Jakkoliv nelze průkazně tvrdit, že tento e-mail byl sepsán skutečně matkou žalobkyně (neobsahuje žádnou elektronickou identifikaci její osoby), je to nanejvýš pravděpodobné, neboť i otec žalobkyně připustil, že e-mailové zprávy mohou být od ní, byť e-mailovou adresu nepotvrdil. Krajský soud k tomu poznamenává, že napjaté manželské vztahy mezi otcem a matkou žalobkyně jsou zjevné již z první žádosti žalobkyně, resp. pohovoru k této žádosti z roku 2012, kde je patrný strach matky žalobkyně z jejího manžela.
54. Tato situace značně žalovanému ztěžuje výklad konceptu zájmu dítěte (čl. 3 Úmluvy), neboť žalovaný není kompetentním orgánem pro řešení rodinné situace žalobkyně ani případného sporu o právo péče o žalobkyni. Je však nepochybné, že by žalobkyně i v případě návratu do Turecka měla kam jít, neboť její matka i její rodiče tam žijí. Krajský soud opakuje, že v předcházejících řízeních s otcem žalobkyně nebylo prokázáno, že by mu skutečně hrozilo v Turecku trestní stíhání, jak se snaží tvrdit. Nicméně i v případě, že by to byla pravda, by

přítomnost matky žalobkyně v zemi původu měla garantovat práva žalobkyně dle Úmluvy o právech dítěte pro eventuální případ, že by se o ně otec nemohl starat. Pokud žalobkyně namítá, že nehovoří turecky, ale pouze česky, je to pouze část pravdivého obrazu jejích jazykových schopností, neboť podle poskytnutých údajů k žádosti se žalobkyně „učí česky“ a umí mluvit kurdsy. Vzhledem k početnosti kurdské menšiny v Turecku nelze v jejích jazykových kompetencích spatřovat důvod, proč by tam nemohla žít a vzhledem k nízkému věku se turecky doučit v relativně krátké době.

55. Jestliže žalobkyně v replice poukázala na rozsudek ESLP *JEUNESSE v. THE NETHERLANDS* (stížnost č. 12738/10), který měl být podle jejího názoru zohledněn, krajský soud má za to, že tato argumentace není v předmětné věci přílehavá. Citovaný rozsudek ESLP se sice týká čl. 8 Úmluvy, ale skutkové okolnosti příběhu jsou značně odlišné od případu žalobkyně. V citovaném rozsudku byl řešen případ matky tří dětí, které měly nizozemské občanství, nicméně stát jí odmítl udělit povolení k pobytu. ESLP přihlédl k tomu, že její manžel i děti měly nizozemské občanství a navíc ke skutečnosti, že stěžovatelka pobývala šestnáct let na území Nizozemska, aniž by byla vyhoštěna. ESLP zároveň zdůraznil, že nejlepší zájem dětí není rozhodujícím faktorem, ale musí být předním hlediskem při hodnocení případu.
56. Je zřejmé, že citovaný rozsudek je založen na značně odlišném příběhu, kdy je stěžejní, že celá rodina kromě stěžovatelky měla nizozemské občanství. V případě žalobkyně je to jinak – ona i celá její rodina mají turecké státní občanství a přistěhovali se do ČR kvůli otci rodiny, který se podle svého tvrzení v Turecku cítil ohrožen kvůli své finanční podpoře YPG. V ČR je ekonomicky aktivní (podnikatel). Nelze tu hovořit o nastolení „spravedlivé rovnováhy mezi dotčenými zájmy“ jako v citovaném rozsudku ESLP. Ratio decidendi citovaného rozsudku také dopadá do oblasti pobytových oprávnění, nikoliv primárně do oblasti udělení mezinárodní ochrany, která představuje zcela výjimečný režim statusu cizince na území členského státu EU.
57. Pokud žalobkyně dále tvrdila, že žalovaný pominul uvést důkazy, z nichž v řízení vycházel, neslučuje se to s obsahem napadeného rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí (s. 2) žalovaný výslovně uvedl všechny podklady, které shromáždil ve správním spisu a které v něm skutečně – jak soud ověřil – jsou založeny. Tyto podklady jsou také v napadeném rozhodnutí ve světle případu žalobkyně vyloženy. Co se týká doplnění spisového materiálu o dokumenty týkající se otce žalobkyně a jeho údajného trestního stíhání v Turecku, žalovaný odkázal na skutečnost, že jde o totožné listiny, které byly předloženy otcem žalobkyně v řízení o jeho šesté žádosti o udělení mezinárodní ochrany v lednu 2020. To je navíc krajskému soudu dobře známo z řízení vedeného pod sp. zn. 33 Az 7/2020 ve věci přezkumu rozhodnutí žalovaného o této žádosti. Krajský soud v tom nespatřuje žádné pochybení, neboť napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a správní spis je úplný, přičemž žalovaný se vyjádřil dostatečně ke všem relevantním skutečnostem.
58. Pokud pak žaloba uvádí, že žalovaný v něm zjevně paušalizuje skutečnosti uváděné žalobkyní a bagatelizuje změny vnitřní politiky Turecka vůči kurdské menšině, krajský soud podotýká následující. Je pravdou, že rodina žalobkyně pochází z X, což je město na turecko-syrských hranicích. Co se týče tvrzené změny postavení kurdské menšiny v Turecku, krajský soud nezpochybňuje skutečnost, že v roce 2019 došlo k útoku turecké armády na syrských hranicích, což vedlo k částečnému zvýšení napětí a možnému ohrožení v dané oblasti žijících obyvatel kurdské národnosti, zejména pak těch, kteří byli politicky aktivní.

Jedná se ostatně o okolnosti, které žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval, byť pouze s odkazem na vybrané, ale časově relevantní informace o zemi původu. Na druhou stranu nelze opomenout, že se jednalo o události, které měly z hlediska zvýšené intenzity spíše krátkodobý charakter, přičemž byly správními soudy v rozhodné době vždy zohledňovány v kontextu individuálních okolností případu, tedy zejména ve vazbě na případný pobyt žadatele v zasažené oblasti (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2019, č. j. 33 Az 23/2018 – 37).

59. K celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku se pak opakovaně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud, když například ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, uvedl, že *„obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona ... „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46) ... Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že reflektoval též aktuální vývoj v Turecku ve vztahu ke kurdské menšině, který souvisí s tureckou operací „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která je pod kontrolou kurdských milic. Konstatuje však, že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka.“* Pozdější judikatura dále potvrzuje, že nelze vycházet z toho, že příslušníci kurdské menšiny jsou v Turecku pronásledováni. Lze poukázat kupř. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2020, č.j. 3 Azs 350/2019 – 78, v němž Nejvyšší správní uvedl, že z předchozí judikatury vyplývá, že *obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.*
60. Krajský soud bere na vědomí žalobkyní (až v replice) namítanou judikaturu NSS, a to zejm. rozsudek ze dne 31. 1. 2020, č.j. 5 Azs 105/2018 – 46, v němž byl posuzován případ žalobkyně pocházející z Turecka (z oblasti X), který uváděl, že byl fyzicky bit a napaden jako Kurd a byl podezřelý ze spolupráce s PKK (teroristickou organizací). Nicméně podle názoru krajského soudu se nosné důvody namítané judikatury potkávají s příběhem žalobkyně pouze v tom, že i její rodina pochází z X (ona sama se narodila v ČR). Příklad žadatele řešený citovaným rozsudkem je zcela odlišný v tom, že žadatel věrohodně tvrdil, že byl v Turecku pronásledován a ochrana mu nebyla poskytnuta. V případě žalobkyně jde pouze o zcela hypotetickou úvahu, která se navíc odvíjí od hypotetického předpokladu, že by v případě přemístění rodiny do Turecka bydlela v X, k čemuž ovšem není žádný nezbytný důvod. Krajský soud též podotýká, že předmětný rozsudek je založen na hodnocení situace v Turecku před dvěma lety.
61. Krajský soud tak souhrnně uvádí, že neshledal žádné objektivní nezbytné důvody pro provedení nového posouzení azylového příběhu žalobkyně v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dostal svým zákonným povinnostem dostatečně, pokud v napadeném rozhodnutí vyhodnotil adekvátně opakovanou žádost žalobkyně vzhledem k okolnostem jako nepřipustnou [§ 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu].

VIII. Závěr a náhrada nákladů řízení

62. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.
63. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. listopadu 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce